

RECULL D'OBRES GUANYADORES

II CONCURS

de POESIA i NARRATIVA BREU

“Lletres al Vent” 2018

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL II CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT"

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà i Alcoverro, quan són les 16.30h de la tarda del dia 29 de maig de dos mil divuit, es reuneix el jurat del II Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la segona edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavalier de Gandesa
- Anton Monner, historiador de Gandesa

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 103 textos presentats en aquesta edició del certamen, 102 compleixen les bases del concurs i 1 no la compleix per excedir-se de número de pàgines.

L'obra en qüestió és: *Dexter James*, de l'autor que té per pseudònim Mister Cortés

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Cicle Inicial d'Educació Primària	Poesia	La Fontcalda	Jana Folqué Estrada
Primer premi	1. Cicle Inicial d'Educació Primària	Narrativa	Guerra a Troia	Cinta Forés Roldán
Primer premi	2. Cicle Mitjà d'Educació Primària	Poesia	AMIC	Emma Navarro i Jaén
Primer premi	2. Cicle Mitjà d'Educació Primària	Narrativa	La casa del terror	Laia Tarragó
Primer premi	3. Cicle Superior d'Educació Primària	Poesia	Quina meravella de coves!	Raquel Membrado Lara

Primer premi	3. Cicle Superior d'Educació Primària	Narrativa	Maria i el món de la música	Mariona Botella Gracia
Accèssit	3. Cicle Superior d'Educació Primària	Narrativa	L'escola de la porta gran	Carla Serrat Fernández
Primer premi	4. De primer a tercer d'ESO	Poesia	Versos per a la justícia	Marta Cortés López
Accèssit	4. De primer a tercer d'ESO	Poesia	Recuerdos	Sara Subirats
Primer premi	4. De primer a tercer d'ESO	Narrativa	Predestinats a morir	Aina Ribes Montaña
Primer premi	5. De quart d'ESO a segon de Batxillerat	Poesia	Enyorança	Aina Ruaix Castells
Primer premi	5. De quart d'ESO a segon de Batxillerat	Narrativa	Espejismos, oasis y desiertos	Laia Maza
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Poesia	De la teva ma	Susanna Rulduà Mata
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Moixons de joventut	Raimond Aguió Bartolomé
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Narrativa	La varsoviana	Andreu Alanyà Blanco

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 18h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 9 de juny en l'Acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca.

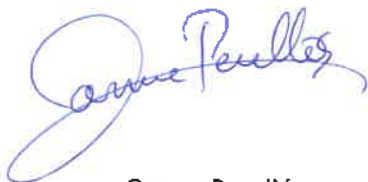
Vist i plau,

Ma Espina Niella,
*membre de l'Associació de Poetes
"Poemes al Vent"*

Albert Guiu,
*llicenciat en Filologia Hispànica i professor de
llengua i literatura a l'IES Terra Alta*

Carme Perelló,
*llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en
Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de
llengua anglesa a l'escola Puig Cavalier de
Gandesa*

Arnau Monner,
historiador de Gandesa

PRIMER PREMI
Cicle Inicial d'Educació Primària
Poesia

Jana Folqué
La Fontcalda

LA FONTCALDA

La Fontcalda es un dels indrets
més guapets que agrada als xiquets.

M'agrada banya'm als xorros

Perquè son molts monos.

Al riu hi ha animallets

com crancs i peixets.

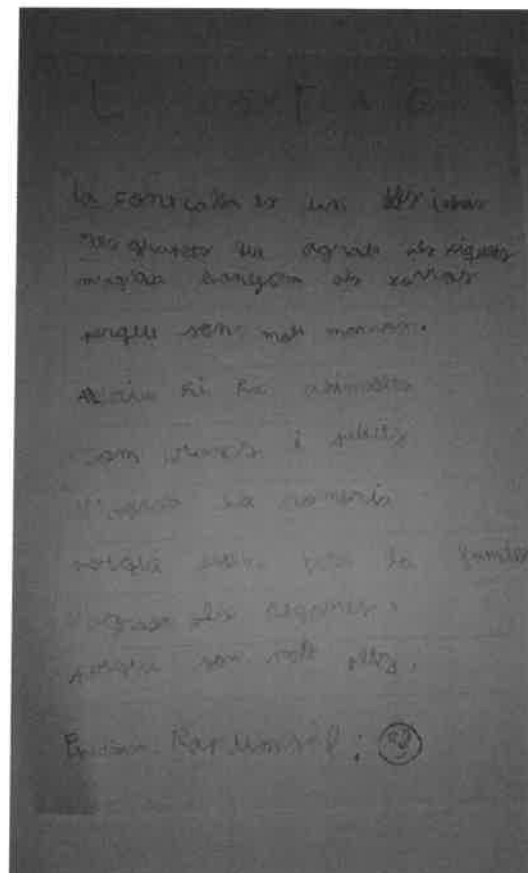
M'agrada la romeria

perquè estem en tota la família.

M'agraden els gegants,

perquè son molt alts.

PSEUDONIM:FROZEN

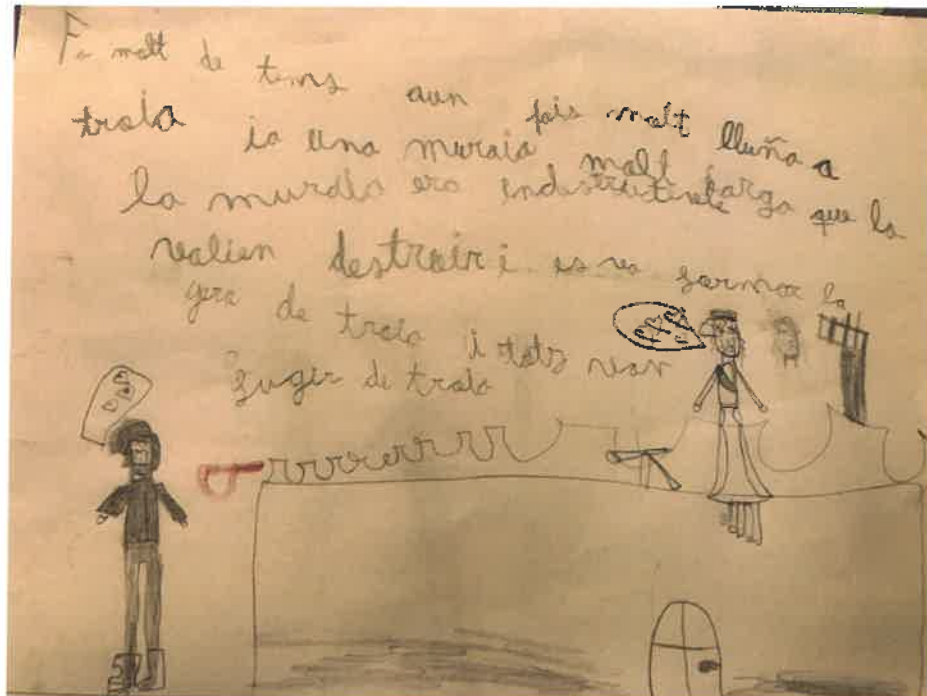

PRIMER PREMI
Cicle Inicial d'Educació Primària
Narrativa

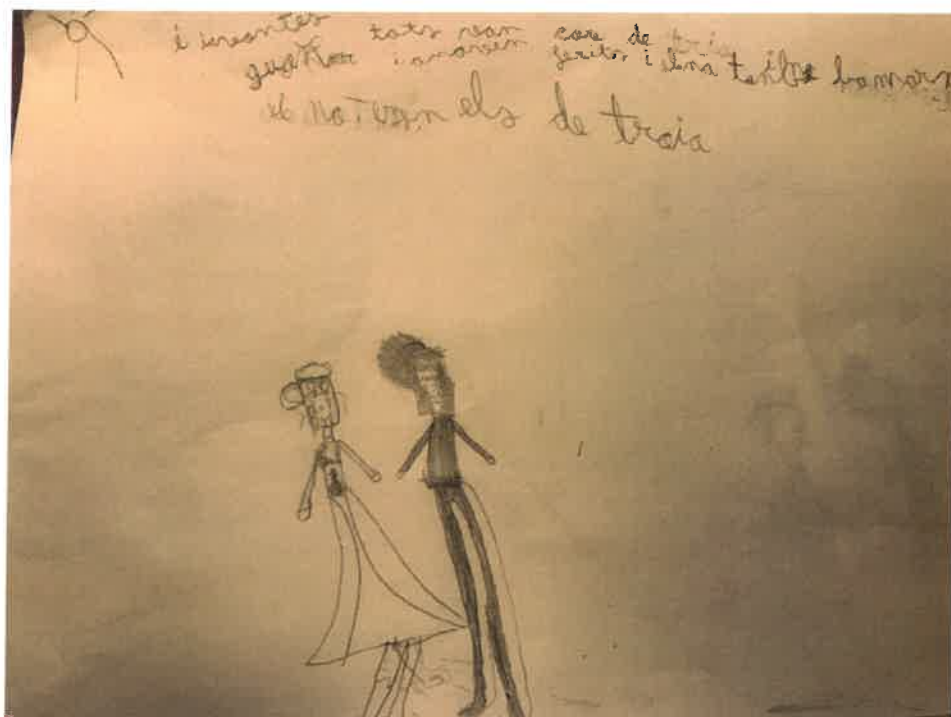
Cinta Forés
Guerra a Troia

GUERRA A TROIA

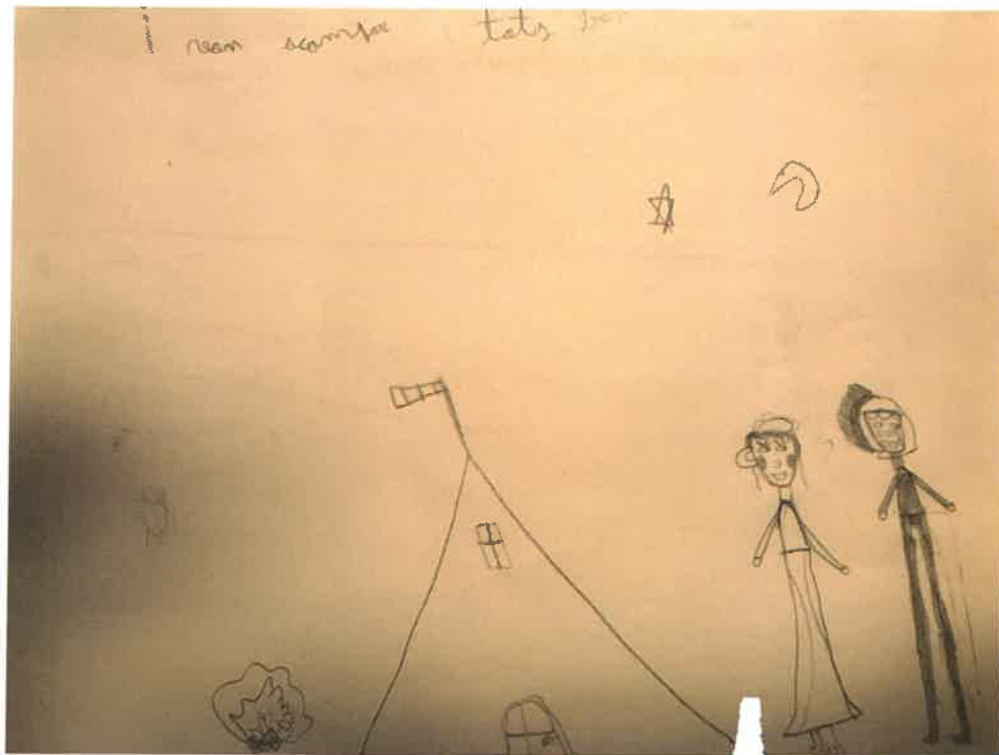
Fa molt de temps, a un país molt llunyà, a Troia, hi ha una muralla molt llarga, que la muralla era indestructible. La volien destruir i es va formar la guerra de Troia i tots van fugir de Troia.

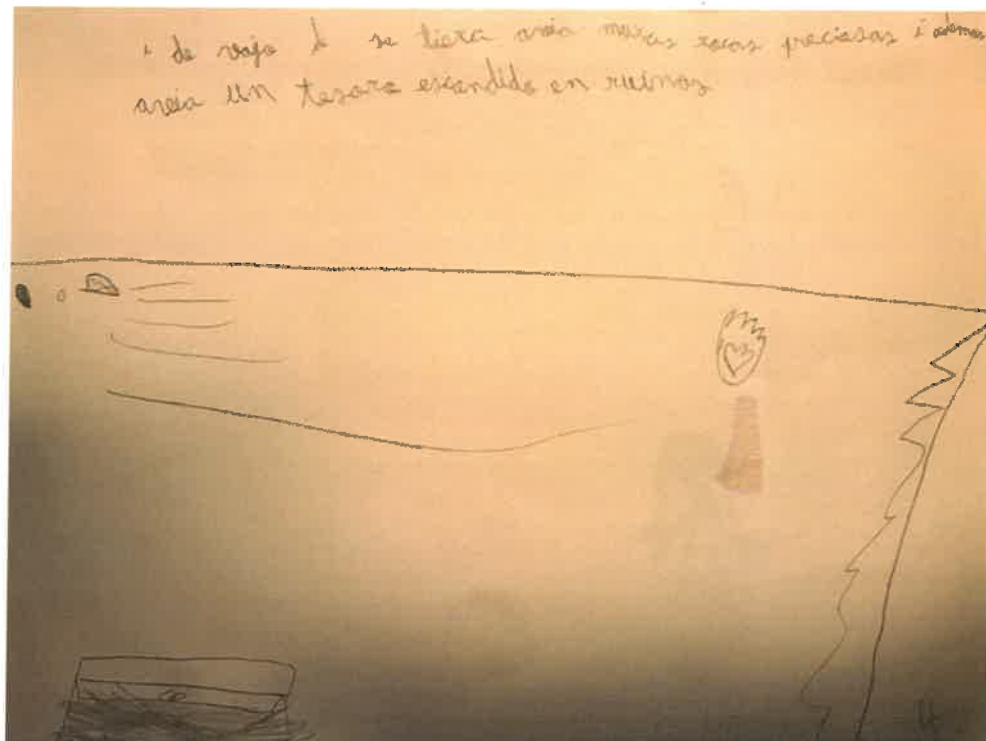
I llavors tots van correr de triar a guanyar i anaven ferits, i Elena també va marxar i no eren els de Troia.

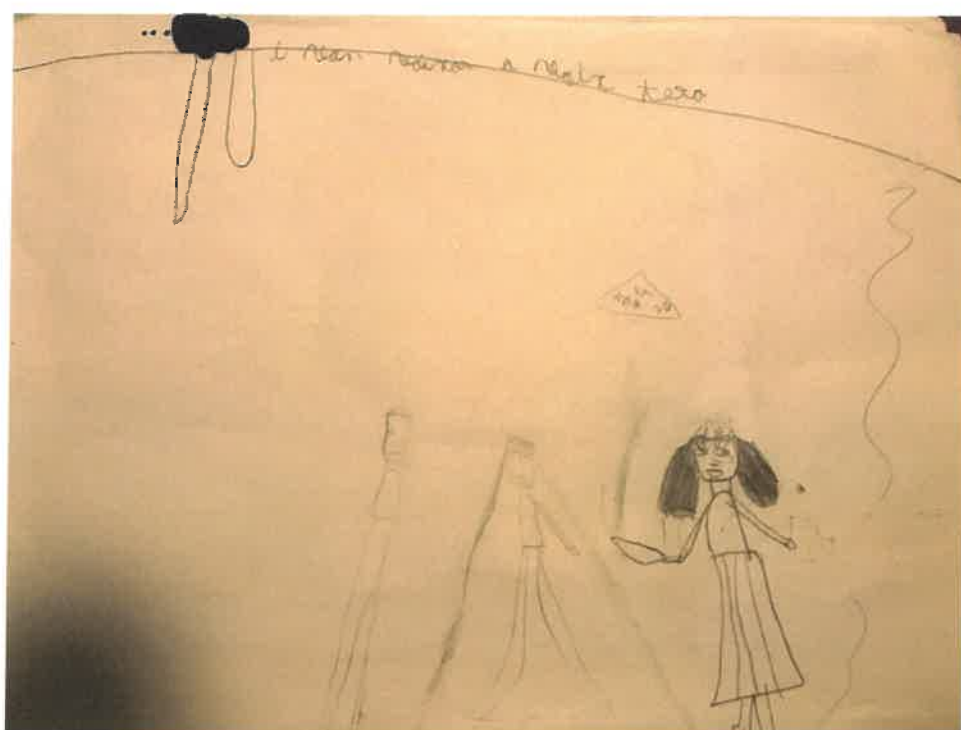
I van acampar tots

i debaixo de su tierra havia muchas rocas preciosas i ademas havia un tesoro escondido en ruinas

I van baixar a baix terra

I Elena va pujar a dalt de terra abans de que se tanqués

ATNIC

PRIMER PREMI
Cicle Mitjà d'Educació Primària
Poesia

Emma Navarro
AMIC

AMIC

Jo sóc molt ric,
però no de bitllets,
els bitllets sol són paperets.

Jo sóc molt ric,
però no de vestits,
els vestits són avorrits.

Jo sóc molt ric,
però no de joguines,
ja no vull més nines.

Jo sóc molt ric.
Jo sóc molt ric,
perquè tu ets el meu millor amic.

Pseudònim: Acròbata de les lletres

PRIMER PREMI

Cicle Mitjà d'Educació Primària
Narrativa

Laia Tarragó

La casa del terror

LA CASA DEL TERROR

El dissabte a la tarda jo havia fet els deures, havia mirat la pel·lícula "Un pliegue en el tiempo", també havia jugat a les Barbies, i fins i tot havia jugat a la Nintendo i m'avorria molt. Ja ho havia fet tot!! Ja no sabia què fer.

Així que vaig trucar a la meua amiga Laia i li vaig dir: Hola, Laia, jo m'avorreixo molt, vols vindre a meua casa a jugar? Ella va dir que sí va vindre de seguida. Quan va arribar jo li vaig dir: Vols anar a jugar a fora? Ella va respondre: sí, sí!!!

Vam anar a fora a jugar i vam veure una casa abandonada, grisa, bruta i enorme, molt misteriosa, molt a prop de casa meua. No vam pensar res més que en entrar-hi, així que hi vam anar i vam tocar el timbre per si sortia algú. I com que no obria ningú, vam entrar totes soles.

Laia, tens por?, vaig dir jo.

Una mica, va contestar ella.

A poc a poc es va anant tancant la porta. Jo vaig córrer perquè la porta no es tanqués però no vaig arribar a temps. No es podia obrir!!! La Laia va començar a plorar, i jo li vaig dir que no passava res, i que sortiríem sigui com sigui. Vam anar a buscar alguna sortida però en molta por. No sabeu el que ens va passar.

AAAAAAAH!! És... és... és... un fantasma!!!

Vam veure un fantasma transparent, no gaire gran, amb uns ulls enormes que die UUUUUHH!!! Ens perseguia sense parar.

Vam marxar cap a una habitació i ens vam tancar. L'habitació estava tota fosca. Hi havia una noia tan guapai tan delicada però que estava dormint. Jo vaig apujar la persiana i sol vaig sentir: sang fresca!!! Jo i la Laia vam veure que aquella noia era un vampir!!! Vam sortir d'aquella habitació cames ajudeu-me. Quin gran ensurt!!!

Ens vam penedir d'entrar a la casa però ara calia trobar una sortida ràpidament.

Mira, Laia, què és això? Jo crec que rates!! AAAAAAAH!!!

Hi havia un munt de rates molt grans i peludes que se'ns ficaven entremig dels pantalons. Vam sortir com un pet de Toni!!!

Hi ha unes escales, si pugem igual trobem alguna sortida.

Quan pujàvem les escales vam sentir un soroll molt esgarriós: sssss i més sssss. Nades ens vam espantar molt. Ere una porta obrint-se i tancant-se. Aquesta porta donava a un jardí i vam decidir entrar. Ere un jardí molt gran, amb tota mena de plantes però totes molt podrides i molt pudentes.

Mira, hi ha unes tanques, podem sortir!!!, vaig dir jo contenta.

Que bé, hem pogut sortir!!! Però quan arribem, els pares ens reganyaran, vaig dir jo.

Tranquil·la, direm que hem estat a la plaça, va dir la Laia.

En arribar a casa vaig veure a la mare preocupada.

Hola, mare, vaig dir.

Què heu fet? On estàveu?, va preguntar ella.

Estàvem a la plaça jugant amb els amics, vaig respondre.

Va, aneu, que teniu el sopar a taula, va dir la mare.

Karol

PRIMER PREMI

Cicle Superior d'Educació Primària
Poesia

Raquel Membrado

Quina meravella de coves!

QUINA MERAVELLA DE COVES!

Les coves van ser molt divertides,
eren grans i petites.
Per dins es veien formes,
amb pedres imaginàries.
Ens va tocar una guia,
atrevida i extraordinària.
A dins de la cova un silenci,
molt gran i inquietant.
Les coves eren humides,
hi ha vegades molt tranquil·les.
Eren molt rocoses,
i també hi havien milions de pedres.
Les coves eren altes,
i molt, molt llargues.
Als raconets de la cova hi havia aigua,
amb tolls petits i sobretot gelada.
Hi havien peixets,
molt grassonets.
Una cova pareixia un cau,
i moltes vegades un palau!

Ona Bielsa

PRIMER PREMI

Cicle Superior d'Educació Primària
Narrativa

Mariona Botella

Maria i el món de la música

MARIA I EL MÓN DE LA MÚSICA

Un onze de febrer de 2014 una nena, Maria, que li encantava, no, li superencantavallegir, però la seva mare ja estava cansada de comprar-li llibres i més llibres que ja no sabia on guardar i un dia li va regalar una tablet.

Maria estava jugant a un joc d'endivinar les notes de música en la tablet i de cop li surt un avís. "Ens vols ajudar? SI-NO?"

Maria enseguida diu que SI, i de la tablet comencen a sortir estrelletes de mil colors i BOOM! Maria de cop entra en un món paral·lel.

-Allí hi ha una porta, diu la Maria.

-Hola!! sóc Mi, una nota musical, sé que ets una nena, però avui ets la nostra superheroïna!!

-No entenc res... contesta Maria tota confosa.

-El nostre món està en perill, totes les partitures estan plenes de silencis, s'han tornat bojós!

-I com et puc ajudar?

-Tens que aconseguir que tots els instruments toquen una cançó sense silencis, li diu Mi.

-Cooooom? Hede fer que TOTS els instruments toquen una cançó sense silencis?

-Dóna te'n compte que si el món de la música arriba a omplir-se de silencis arribarà a desaparèixer!!!

-No sé..., t'ajudaré perquè no vull que desapareixi que la música.

Maria es va passar hores pensant, no se li ocorria res, i com salvaria el món de la música si no sap cap cançó per a que toquen els instruments? De cop sen recorda d'una cosa, ja té la solució.

-Es clar! la caixeta que em va regalar la iaia, i corre a la seua habitació, obre una caixeta i comença a sonar una musiqueta, agafa la caixeta i corre a avisar a Mi de que ja té la cançó. Que li diu a la Maria:

-Entra en aquest pentagrama i dibuixa les notes i després busca als instruments per a que la toquen.

Maria entra al pentagrama, però no sap com dibuixar les notes. Tot són silencis, els instruments no podran tocar cap cançó. La Maria, nerviosa, comença a corre pel pentagrama.

Pooooom! Xoca contra la paret d'una gran estructura.

-Que és això? Una barra divisòria? Es pregunta Maria. Davant seu hi havien dos compassos, un $\frac{3}{4}$ i un $\frac{2}{4}$ que estaven parlant

Maria es va tapar la cara amb la caputxa de la dessuadora, i es va posar davant dels compassos.

-Eeeeeem sóc la Clau de Sol, deixeu-me entrar.

-Però vostè no estava ja dintre?, li pregunta 3/4.

_QUE SÓC LA CLAU DE SOL! crida Maria per veure si colava.

De cop s'obre la línia divisòria i Maria continua corrent pel pentagrama buit. Maria es troba en la Clau de Sol i li explica tot el que ha passat.

-Vens a ajudar-nos?, li pregunta a la Maria.

-Si tots estanbojos, tenim que posar ordre. Anem a buscar als compassos i la barra divisòria i en la meua caixeta crearem una melodia al pentagrama. Va dir la Maria a la Clau de Sol. I totes dos van tornar a saltar dins del pentagrama per a buscar als compassos.

- 3/4 vine amb nosaltres al principi del pentagrama que hem de crear una melodia per a salvar la música i tu també barra divisòria i crida a les teues germanes i a la línia del final que s'espera al final i que tanqui quan fem sortir tots els silencis i solament queden les notes de la melodia.

Van corre cap al principi del pentagrama amagant-se quan trobaven als silencis, no es volien barallar en ells, ni tenien res per a lluitar.

Al arribar al principi, la Clau de Sol es va parar i va dir:

- 3/4, posat darrera meu i tu Maria obre la caixeta i que surtin les notes que s'aniran quedant pel pentagrama protegides per les barres divisòries. Ves tranquil·la que les notes assustaran als silencis, però corre que no tenim gaire temps.

La Maria obre la caixeta i comença a córrer pel pentagrama, la seua cara cada vegada està més contenta al veure com els silencis fugien de les notes que anaven quedant atrapades al pentagrama. Al final de tot es gira, tanca la caixeta i salta fora del pentagrama, mentre la doble línia tanca el pentagrama. Agafa les partitures i marxa cap a la Casa de la Música on estaven tots els instruments en silenci.

Els va ensenyar les partitures i tots els instruments van tocar alhora i a compassats.

-Yuuupi! S'ha Salvat el món de la música!!!

-I ara tinc que tornar a casa, "Sabadabà, esta nena enseguida a casa tomarà". i cantant i ballant va tornar cap a casa seua, on ja l'esperava sa mare per a berenar.

-Que?, t'ha passat alguna cosa interessant avui, Maria?

-No,no, mama, no m'ha passat res, però crec que m'agradaria aprendre a tocar algun instrument.

Pseudònim: MELODY

ACCÈSSIT
Cicle Superior d'Educació Primària
Narrativa

Carla Serrat

L'escola de la porta gran

L' ESCOLA DE LA PORTA GRAN

Era un poble molt llunya, amagat entre les muntanyes .

On la majoria dels seus habitants es dedicaven al transport d'animals i al conreu de la terra ,on quasi totes les famílies eren molt humils .

Encara que hi havien algunes comoditats i alguns petits luxes. Aquest només estaven a l'abast de alguns afortunats , la resta dels habitants tenien que conformar-se en molt poques coses .

Entre el luxe que podien gaudir alguns afortunats hi havia l'escola que només poca gent podia anar-hi.

En aquest poble vivia una xiqueta anomenada Maria.

La Maria tenia 9 anys, normalment tenia que cuidar-se de algunes feines de la casa i del seu germanet de 4 anys que li deien Ramonet.

La majoria de dies el cuidava quan ella havia acabat les feines de la casa que li havia manat s'ha mare .

El pare de la Maria, que li deien Vicent, treballava al camp i la seva mare, que li deien Dolors, feia feines a la casa del senyor Romeu que era el veterinari del poble .

Tant el pare com la mare de la Maria es passaven tot el dia fora de casa degut a la feina .

El pare de la Maria tenia un germà anomenat Miquel que vivia molt lluny del poble d'ells i de quant en quant rebien una carta del oncle Miquel, però no s'havien si haurien bones o males notícies i tenien que esperar a que el pare pugues anar a casa del senyor veterinari per a que li llegís la carta .

La Maria li va preguntar al seu pare:

-Per què tu no has après a llegir i a escriure ?, així no tindries que anar a que una altra persona et llegís les cartes.

I el pare en veu trista li va respondre :

- Quan jo era petit tenia que ajudar en les feines que feia el teu avi .

I la Maria va veure com li queient dos llàgrimes al pare quan li va dir això .

I li va preguntar al seu pare :

- Jo podria aprendre a llegir?

I el pare en tristesa li va dir:

- Per a aprendre hi ha que anar a l'escola i nosaltres som una família humil i no podem pagar-ho .

I la Maria li va contestar al pare :

- Jo faré tot el possible per aprendre.

Al dia següent la Maria va passar per l'escola i va parlar en la mestra i li va preguntar que si ella també podria aprendre .

La mestra li respongué :

- Que eren els seus pares els qui tenien que anar a parlar amb ella, perquè hi havia que fer uns tràmits .

La Maria en tristesa li va respondre que ella tenia moltes ganes d'aprendre a llegir i escriure .

La mestra, que li deien Montserrat, es va quedar uns segons pensativa i li va dir que si era veritat que tenia tantes ganes de aprendré li podria deixar la porta del l'escola oberta per a que pogués escoltar-los .

A partir d'aquell dia la Maria enllestia les feines de casa molt aviat , abrigava al Ramonet i se'n anaven a la porta de l'escola a escoltar tot el que deia la senyoreta Montserrat .

A mesura que anaven passant els dies hi havien molts de nens com la Maria. Que es trobaven tots els dies a la porta de l'escola per aprendre.

Tant la Maria com alguns nens van aprendre molt.

I al cap dels anys a este petit poble hi havia una escola sense porta. I la mestra era la Maria.

I quant algú del poble li preguntava :

-Com es que teniu una escola sense porta ?

Contestava tot orgullosa que era per a que tothom que vulgues aprendre pugues entrar a aquella petita escola.

I conte, contat el conte ja està acabat.

MEL

PRIMER PREMI
De primer a tercer d'ESO
Poesia

Marta Cortés
Versos per a la justícia

Contra la societat establerta

I se't tanquen les portes al món,
i caus de sobte en l'infern d'una depressió eterna
i no tens un perquè.

Demanes ajuda però tampoc ningú et parla.

I se'n riuen de tu

i no tens un perquè.

De cop te n'adones:

No pots entrar dins la societat establerta

si no segueixes les seves normes.

Més altura, menys pes,

més maquillatge, menys roba.

Més inútils, menys reals.

Deixem de banda els estereotips,

deslliurem les ales i comencem a volar,

cerquem junts la llibertat,

no deixem mai de somiar,

no ens oblidéssim de que la vida s'ha de viure,

ningú ens ha de dir com hem de ser.

Feminicidi

Pintura roja recorre el teu cos,
cos d'una rebel
de ferma humanitat,
la teva veu ja és muda
veu d'una rebel,
a tu no t'han matat
tu has mort assassinada,
tu no tenies dret a res
davant la força animal,
ara ni tan sols tens dret a vida
per culpa d'una bèstia
la teva cara brolla en els diaris,
pàgina vint-i-vuit de trenta,
la notícia no interessa,
ets una entre un miler més.
Tu que ho tenies tot,
t'has quedat en res
tot el bonic que eres
ja no serà
per culpa d'un boig sense cor
que va aturar els teus batecs.

ACCÈSSIT
De primer a tercer d'ESO
Poesia

Sara Subirats
Recuerdos

RECUERDOS

*Las hojas caían lentamente
sin ruido alguno, y su rastro
dejaba por el suelo otoñal
de mi memoria,
recuerdos efímeros e intermitentes
de tu presencia.*

*Plasmados en mi memoria
dejando aflorar sentimientos
que en aquel momento,
no sabía de dónde procedían.*

*Esas pequeñas hojas muestran
el paso del tiempo,
yo, taciturna, recuerdo
esos otoños de júbilo
donde tu compañía tenía un significado
muy especial para mí.*

PRIMER PREMI
De primer a tercer d'ESO
Narrativa

Aina Ribes
Predestinats a morir

PREDESTINATS A MORIR

Era un dia de pluja, quan a l'interior de l'hospital les infermeres anaven corrent amunt i avall estirant les pesades lliteres, mentre de reüll estaven pendents de l'habitació 33 de la planta de maternitat, on hi havia dues petites criatures acabades de néixer, que es miraven fixament. Es tractava de les petites Judit i Nàdia, que finalment ja havien nascut, això sí, amb vint-i-dos dies de retard, però per fi havien arribat al món! Eren dues nenes precioses; la pell clara, gairebé transparent, els ulls de color blau intens i el poc cabell que tenien era ros com un fil d'or. Una era el reflex de l'altra, un reflex idèntic. Un reflex perfecte.

La història però, tenia un punt d'infortuni que la feia sucada en una melangia tant trista com cruel alhora. Quan tan sols tenien vuit dies, la mare després de rumiar-s'ho molt, es va veure obligada a prendre la decisió més difícil que pot tenir una mare. El motiu, la mancança de diners per a alimentar a les dues. De fet, ella mateixa, no tenia ni per ficar-se un rosegó de pa a la boca. La seva parella, el pare de les nenes, l'havia deixat mesos abans del naixement i des d'aleshores que no en sabia res d'ell i ella es veia incapaç de fer-se càrrec tota sola de les dues criatures. Així que no va tenir més remei que donar una de les dues filles en adopció. Ella sols intentava fer el millor per a que aquelles dues criatures visquessin el més feliç possible, encara que fos lluny de la mare. Estava convençuda que la filla que donés en adopció estaria millor amb la seva nova família i li podrien donar una vida mes fàcil i sense mancances de les necessitats bàsiques de qualsevol infant.

Aquest seria un bon exemple, tot i que sigui fugint del tòpic, que alguns cops la felicitat sí que es compra amb diners. Cada cop més, en aquesta societat d'avui en dia, com més coses tinguem, o com més cares siguin les coses que ens envolten, ens considerem més feliços. Aquesta mare donava per perduda la seva pròpia felicitat a canvi de la felicitat d'una de les seves petites. Es tractava d'un simple motiu de supervivència.

Ni tan sols va voler escollir quina de les dues filles es quedaria. Precisament va ser a l'orfenat on van escollir entre les dues nenes, la que s'allunyaria per sempre més de la seva germana. El cor d'aquella dona va quedar partit en dues parts, una part es deia Judit i l'altra es deia Nàdia.

Quan va mirar quina de les dues filles s'havia quedat va veure que era la que duia el braçalet de color groc, per tant, davant seu tenia a la petita Judit mirant-la amb els seus grans ulls, sense entendre res, però sí que sabia que una part d'ella l'hi estava essent robada, just quan, de sobte, es va posar a plorar com mai fins aleshores havia fet.

Molts cops els infants entenen més coses de les que els adults són capaços d'entendre, perquè un nen fa l'esforç per entendre-ho tot, i al canvi, en un adult les coses que no entén, són perquè no les vol entendre. Hi ha vegades que els nens estan més preparats per acceptar alguna situació que ha de passar, que un adult, que pot estar molt de temps amb la por al cos esperant que aquella cosa succeeixi.

La petita Judit es va anar fent gran sense saber ni tan sols que tenia una germana. Va créixer i va ser cuidada per la seva mare amb tot l'amor i més que li va poder donar, però va viure sense tenir ni un euro dins la butxaca d'aquell únic jersei mig estripat, que ja feia anys que el portava. Si un dia es volia comprar caprici havia d'aconseguir els diners treballant, ja que la seva mare no en tenia per donar-li. Va començar a treballar de molt jove, així ajudava a la seva mare. La primera feina fou al bar que feia cantonada a la plaça on vivia, ja que els propietaris l'havien vist créixer i

sabien que era molt bona noia. Hi va haver uns mesos que, fins i tot, treballava a dos llocs diferents; al matí a l'hospital netejant i a la tarda al bar de la plaça. Quan arribava a casa agafava l'únic llibre que tenia, un regal que li havien portat els reis quan era petita i es posava a practicar i a millorar la seva lectura.

La petita Nadia també va viure sense saber que tenia una germana que era igual a ella, i ni tant sols tenia coneixement que la dona que l'estava criant en realitat no era la seva mare biològica.

Ningú sap si hi ha una altra persona en aquest món que sigui igual que ell mateix. Qui sap si d'aquí uns anys, un dia qualsevol, ens trobem la nostra "ànima bessona" passejant per un indret de forma casual, o ves a saber si aquesta mateixa casualitat s'ha vestit amb el vestit de caprici i ens ha permès creuar amb el personatge en qüestió, en un pas de vianants, però mentre l'un mirava al cel per veure si finalment cauria alguna gota, l'altre restava amb la mirada al terra comptant quantes ratlles blanques queden fins arribar a la vorera. Evitant d'aquesta manera qualsevol intent de creuament de mirades que els fes adonar-se de la semblança evident entre tots dos vianants.

La Nadia va créixer sent una nena consentida, que aconseguia tot el que volia sense ni tan sols moure un dit. Ella creia que era la persona més feliç del món perquè els seus pares cada vegada que ella deia que volia un caprici li compraven al moment i això, al seu entendre, volia dir que l'estimaven moltíssim. La paraula "treballar" no la volia ni sentir anomenar. De fet, no li serviria de res treballar si els seus pares li acabaven pagant tot, es deia ella a sí mateixa, tota auto-convençuda. Sempre havia anat a les millors escoles i els seus pares pagaven veritables fortunes per a que estudiés, però ella mai va obrir un llibre, ni per llegir ni tampoc per estudiar.

A la vida, de vegades, les persones que més tenen són les que menys ho aprofiten i les persones que no tenen res, lluiten per aconseguir un tros de pa, i quan aconsegueixen els seus propòsits, per més insignificants que semblin aquests, es senten envaïts per una sensació de satisfacció personal que els converteix en les persones més afortunades del món.

Quan la Nadia va fer els vint anys, els seus pares li van preparar una gran festa i fins i tot li van regalar una motofantàstica, molt millor que la que tenien els seus amics. Al dia següent de la festa, ja la va voler estrenar i va anar a fer una volta. Era un dia de pluja, però a ella tant li feia. Els seus pares la van advertir que no hi anés, però com solen fer els adolescents, no va voler creure el que li van dir. Tot seguit la consentida noia es va posar el casc i va marxar amb el seu nou regal. Estava conduint sense anar a una gran velocitat però quan va fer una corba les rodes van lliscar, a causa de l'aigua que hi havia acumulada a l'asfalt, i la Nadia va anar al terra quedant inconscient.

La casualitat d'aquell dia va voler que precisament en aquell moment passés per allà la seva germana Judit que tornava de l'hospital i anava cap al bar a treballar. Des de lluny, va veure una moto al terra, enmig del carrer, i ràpidament va reaccionar i va córrer fins al lloc dels fets. Quan hi va ser, va veure una noia immòbil estirada a uns quants metres de la moto accidentada. Tenia tot el cos ple de sang i no respirava. Ràpidament la va tapar en la seva jaqueta i va fer que un vianant que passava per allí truques al 112 des de el mòbil, mentre ella es va quedar ajupida al costat de la noia fins que va arribar l'ambulància. Un cop a l'hospital, es van endur la noia fins a un box a tota velocitat. Com que la Judit semblava ser l'única coneguda de l'accidentada, els metges no van posar problema per tal que els acompanyés a dins, almenys en les primeres exploracions. Un cop dins, el primer que van fer, va ser treure-li el casc per poder valorar l'impacte de les lesions. Va ser llavors quan la Judit es va endur les

mans a la boca i va esclatar a plorar, en veure-li la cara, i comprovar que aquella noia era una rèplica idèntica a ella mateixa. Tots els allí presents, es van quedar de pedra, ni tan sols podien pestanyejar, com podia ser?

Aquella nit li va explicar tot a la seva mare, i ella, en sentir aquella història la va abraçar i li va ensenyar una fotografia de quan van néixer.

A partir d'aquell moment, cada dia Judit entrava a l'habitació a visitar la seva germana bessona, una germana que fins aleshores mai ho havia sabut que tenia. Passaven els dies i la salut de la Nadia no millorava. Un dia, els metges van cridar la Judit i li van dir que la seva germana es trobava a un estat crític.

Qui sap si quan aquelles dues petites criatures van néixer, estaven predestinades a tenir aquesta vida tant diferent l'una de l'altra o simplement sols havia estat fruit de la casualitat. El futur ni depèn de nosaltres, ni tampoc ens és totalment aliè, de manera que no hem d'esperar-lo com si hagués de venir ni tampoc desesperar-nos com si no hagués de venir mai. Hi ha molta gent que es preocupa molt pensant en el demà o penedint-se del que va fer ahir, però sovint obvien de preocupar-se per l'avui, que és l'únic que realment podem canviar o arreglar. Realment no són les coses mateixes, aquelles que ens preocupen, sinó més aviat el que pensem nosaltres sobre aquestes coses.

Hi ha persones que parteixen de la base que han vingut al món per una raó determinada i es veuen forçats a complir la seva comesa, però n'hi ha altres que pensen que la vida no té sentit per ella mateixa, tot plegat es resumeix en una absurditat inoperativa, però com que des de petits ens han dit que hem de buscar les coses positives de tot plegat, en realitat això no deixa de ser una bona notícia: com que la vida no té un sentit propi, nosaltres podem crear-n'hi un. Nosaltres som els creadors de la nostra pròpia vida i encara que hi hagi molts factors exteriors que hi puguin influir, cada persona és la que ha de dirigir i portar el control de la seva existència, ningú més ho pot fer. I si realment la predestinació existís, una persona no caldria que fes res amb la seva vida, perquè si ja estem predestinats a fer o ser alguna cosa, quin sentit tindria intentar lluitar per continuar endavant? Jo personalment crec que cada decisió que prenem té la seva conseqüència i que moltes vegades pot perjudicar a altra gent, per tant, no estem predestinats a res, sinó que depenent dels fets que un faci, el camí de la seva vida s'anirà aclarint i sempre estarem a temps de tornar enrere, si realment som capaços de perdonar-nos aquella cosa que hem fet, però perdonar no vol dir oblidar.

La Nàdia necessitava urgentment un transplantament de cor i quan la Judit va saber la notícia, va sentir la mateixa sensació que va tenir quan les van separar de petites, alguna part d'ella se n'anava, però amb una diferència, aquest cop se n'anava per sempre. En aquell moment la Judit va agafar un retall de paper que va trobar per casa i es va posar a escriure amb la seva millor lletra, una cal·ligrafia poc definida i difícil de llegir.

La Nàdia es va anant recuperant poc a poc fins que va poder sortir de l'hospital. Un dia després de ficar el seu mòbil dins una bossa de mà de Chanel, va veure un paper mig rebregat i el va treure. Dins hi havia una diminuta polsera de color groc. En obrir aquell paper va poder intuir que es tractava d'una carta i s va posar a llegir-la.

" Per la meva germana, Nadia

Suposo que pensaràs que estic boja, però me'n recordo quan et van prendre de petita del meu costat i ara no suportaria que tornessis a marxar, prefereixo marxar jo, així no patiré.

La mort tan sols la pot passar a la persona que es mor, però en canvi són la resta els que la poden experimentar. Quan ens van separar de petites jo vaig sentir la teva mort, pensant que no et tornaria a veure més, així que tranquil·la, no temis a res, jo moriré biològicament però la meva ànima es quedarà amb tu, per ajudar-te amb tot germaneta.

Durant tots aquests anys he viscut assumint que algun dia moriria, ja ho sabia, i me n'alegro que ara que ha arribat aquest dia, sigui per salvar-te a tu, per donar-te tota la vida que aquests anys no t'he pogut donar. Jo ja estic preparada, tu no et pots morir, no ho estàs encara. Tens una vida molt llarga per endavant i n'estic segura que l'aprofitaràs més que jo. Pensa que la mort no existeix per nosaltres, ja que mentre vivim no estem morts i quan som morts ja no hi som.

D'aquí molts anys, espero, quan el teu cos ja hagi dit prou, ens tornarem a trobar i llavors ja ningú ens podrà tornar a separar, i estarem juntes per sempre més, t'ho prometo.

Bé, ja em vaig acomiadant, la meva mort ha arribat i m'està esperant i no vull ser impuntual.

Germaneta, recorda'm sempre quan pensis amb allò que batega dins la teva pell. Cuida't, tornarem a estar juntes, promesa de germanes.

Judit"

En acabar, la Nadia es va mirar la cicatriu que s'estava curant i es va posar a plorar. Tot seguit entre gemec i gemec va dir en veu alta:

«Sempre he sabut que tu existies, i que no estava sola. Que algú igual que jo em vigilava i cuidava de mi, com si fos la meva germana. La meva família és diferent a la teva, però mai m'he vist identificada on estava, com si aquest no fos el meu lloc. Ara sempre estaràs amb mi, a cada segon de la meva vida, cada batec del meu cor i quan aquest deixi de fer la seva funció em tornaré a trobar amb tu. Gràcies per donar-me tota la vida que tinc germaneta».

Pseudònim: ANIA

PRIMER PREMI

**De quart d'ESO a segon de
Batxillerat
Poesia**

Aina Ruaix

Enyorança

ENYORANÇA

Cada any,
mateix dia,
mateixa hora i la mateixa calor.

Esperava nerviosa els teus ulls blaus brillants,
allà a la plaça, al costat de les lletres gegants de Cervera.

Em veies,
et veia,
les nostres mirades es creuaven amb una dolça escalfor
i corries a abraçar-me i a fer-me dos petons.

Em deies que m'havies trobat a faltar
i que no podia ser que només ens poguéssim veure una setmana a l'any.

Passava la setmana i sortíem de les colònies sent una mica més experts en música i
ens acomiadàvem entre plors pensant quin dia de Nadal podríem quedar,
però només trobàvem inconvenients
i sabíem que només ens tornariem a veure,
un altre cop allà,
a les lletres de Cervera.

Aquest any, he buscat la teva mirada amb furor,
però no la he trobat. He buscat el teu somriure i els teus ulls blaus brillants
i tampoc els he trobat.

Maleeixo el dia en que no em vas dir que la teva vida acabava.

Et trobo a faltar i ara sé que mai més et tornaré a abraçar.

T'estimava, t'estimo i t'estimaré.

(Per un gran amic abatut per la maleïda batalla del càncer.)

Pseudònim: Corxera

PRIMER PREMI

**De quart d'ESO a segon de
Batxillerat
Narrativa**

Laia Maza

Espejismos, oasis y desiertos

ESPEJISMOS, OASIS Y DESIERTOS

Los padres de Claudia, antes de serlo, se abrazaron al amor como si de un flotador salvavidas se tratara. Helena, su madre, huía de un hogar de represión, temor, violencia psíquica y celoso odio, de una madre asfixiante pero ocultamente violenta y de un padre que jamás quiso ver la realidad de su hogar y que con un tupido velo de oscuridad cubrió la violencia de la madre. Álvaro, el padre de Claudia, huía también de una madre demasiado controladora y posesiva, que quería abrazarlo hasta la asfixia y acariciar su cabecita infantil cubriéndola de cicatrices que más tarde su cabello rizado ocultaría. Quizás, lo que subconscientemente unió a Helena y a Álvaro fue, precisamente, la maldad y el odio a la luz de los cuales eran vástagos.

Álvaro y Helena, a pesar de la oposición de ambas familias, o quizás precisamente gracias a dicha oposición, terminaron por consagrar sus lazos bajo la bendición del matrimonio. Ambos creyeron que, de esta forma, conseguirían llegar a ese oasis que cada uno en su mente había creado para ambos. El problema radicaba en el hecho de que, si bien formalmente ambos paraísos compartían la gran mayoría de características externas, que son además las que suelen verbalizarse al resto del mundo, no compartían algunos detalles fundamentales que acabarían por hacer andar sobre la cuerda floja a su, en realidad, precipitada relación. Sin embargo, ambos se darían cuenta también, rápidamente, de que la supervivencia de esta dependería totalmente de la capacidad de resistencia y sumisión de uno de los dos.

Helena, por su parte, soñaba con una vida apacible, estable, familiar, llena de amor, luz y paz compartida con aquel que se había convertido en su marido y con aquellos pequeños seres de inocente luz que planeaba engendrar en el interior de su vientre fértil. Álvaro, por la suya, compartía los aspectos formales del oasis de su mujer, pero la organización de los elementos que lo conformarían era bastante distinta a lo que su mujer esperaba, pero sí parecidos a lo que ella estaba acostumbrada en su anterior familia.

Helena no conocía el verdadero motivo de la huida de su marido de su antigua familia, y si lo hubiera sabido, seguramente jamás se hubiera casado con él. Álvaro temía a su madre, temía a sus golpes y aborrecía su exacerbado control, pero adoraba el saberse, a la vez, el hijo favorito e idolatrado de esta, a pesar de toda la violencia y de todo el maltrato. En cierta manera, subconscientemente, Álvaro interpretó los golpes de su madre como una forma de violenta pasión que substituía, en algunas ocasiones, a las leves e insuficientes caricias, incapaces de transmitir el enérgico y feroz cariño que ella sentía en su interior. Es por esto que él jamás se hubiera unido a Helena, abandonando así el hogar materno, si no se hubiera sentido seguro de hallar en ella la adoración a la que estaba acostumbrado sin el acompañamiento, evidentemente, de los golpes, porque pese a su insólita manera de interpretar el violento amor de su madre no tenía, de ninguna manera, ningún tipo de inclinación masoquista y, por tanto, no lo disfrutaba.

Es por esto que una de las principales diferencias entre ambos oasis radicaba en el hecho de que en el de él, Álvaro debía ser el eje principal, el centro alrededor del cual todo se ordena y desordena. Por tanto, debía ser profundamente idolatrado y obedecido por todos los habitantes de su pequeño paraíso, empezando por Helena y acabando hasta por la más insignificante de las mascotas, pasando por los hijos y, quizás, también por los abuelos si estos así lo toleraban.

No obstante, Álvaro pronto se dio cuenta de la existencia de una amenaza al equilibrio de su paraíso y de, por tanto, una amenaza a su dominio. En el interior de Helena

pervivía una llama con la cual había nacido y convivido a lo largo de toda su vida, aunque temporalmente había sido adormecida y empequeñecida entre lágrimas de impotencia y represiva frustración pero que, de vez en cuando, se elevaba hasta sus ojos y le dejaba bien claro a Álvaro que había límites que él jamás podría cruzar. Álvaro temía y admiraba esa llama suya, aunque no admitía ni para sus adentros tal admiración, puesto que Helena, para él, en realidad, no era más que un objeto a través del cual satisfacer sus necesidades narcisistas y, como es evidente, a él le resultaba denigrante admirar una cualidad que perteneciera a su herramienta, sobre todo cuando esto podía implicar que él no poseía tal cualidad, ya que a menudo admiramos aquello que no tenemos o que ignoramos poseer.

En el caso de Álvaro, si existía una llama, esta se había extinguido hacía ya mucho tiempo. Quizás se había perdido entre los recuerdos de su infancia, cosa que jamás podremos averiguar, puesto que también hacía ya un cierto tiempo que había encerrado tales recuerdos en un baúl que después arrojó a las profundidades de la laguna de los recuerdos olvidados, y luego ahogó en sus aguas el mapa que podía guiarlo de vuelta a ellas. Lo que él no sabía, al menos conscientemente, es que el motor humano tiene como principales combustibles los siguientes. En primer lugar, nuestro corazón es constantemente alimentado por las experiencias vividas, y es desperezado por la ilusión que precede a las que quedan por vivir. De esta forma, Álvaro se privó del primero de estos dos combustibles, y poco después de haberlo hecho, poco a poco, para proteger a un corazón que consideraba vulnerable y débil, atemorizado, asesinó al ángel de la ilusión que custodia el corazón de cada niño, y que muchos adultos, que algunos quieren considerar cobardes, matan por la misma razón.

Es por esto que Álvaro, en realidad, estaba muerto por dentro. En su interior solo había oscuridad, y el fuego de su mujer iluminaba como una cerilla en una cueva oscura todas sus carencias y tinieblas, provocando en él un instinto casi asesino que se nutría de celos y de una rabia mal dirigida. A Helena, en ocasiones, le recorría por la espalda un escalofrío frío como el hielo, que la hacía girarse sobre sus talones lentamente para así encontrarse con la mirada gélida de su marido, cuyo rostro, pausadamente, esbozaba una amplia sonrisa ladina en la que mostraba todos los dientes. En estas ocasiones Helena se preguntaba, y en cierta forma intuía, que pensamientos rondaban la mente de su marido y, de haberlo sabido con certeza, habría salido corriendo.

Y es que la profunda admiración celosa y rabia asesina que la ígnea llama de Helena despertaba en Álvaro le provocaban dos fervidos deseos que se contradecían y querellaban entre ellos día a día. Por una parte, Álvaro deseaba, ansiaba apagar esa llama arrojándola a un mar de llantos y desesperación y, por la otra, deseaba apropiarse de ella, puesto que era consciente de que esa llama era la que mantenía inmortal a su mujer a pesar de todo el daño que le habían y había infligido y que aun quedaba por infligirle. Si se apropiaba de ella, su luz ocultaría entre sus sombras todas sus otras carencias y, además, serviría de combustible y motriz a ese corazón lleno de inmóviles aguas putrefactas, quizás, logrando, así, expulsarlas o ignorarlas.

Es por esto que su deseo por ser idolatrado por su mujer se acrecentó hasta extremos insanos. La sola idea de una llama adorando a la oscuridad, su oscuridad, le fascinaba y proporcionaba un placer inusitado, que además le proveería el cumplimiento de uno de sus dos principales deseos. O bien el fuego se ahogaría inmerso en su abismal oscuridad o bien se convertiría en la llama que, según él, quemaría su corazón hasta convertirlo en cenizas, transformándolo así en uno de esos legendarios fénix o, al menos, podría vivir con la pasión con la que su mujer lo hacía. No obstante, ambos resultados dejaban a su mujer en una fría y húmeda oscuridad que podría ser

dominada fácilmente por su nuevo fuego o la oscuridad más grande y experimentada suya.

A Álvaro le parecía que avanzaba en sus propósitos, arrebatándole a Helena lentamente su poder de decisión, intentándole hacer creer que ella era el corazón de la relación y él la mente y que, por tanto, él debía dirigir, puesto que, como todos saben, el corazón es conocido por su irracionalidad y, la mente, por su racionalidad. Helena no se sentía muy convencida del acierto de tales razones, pero al menos esta división le otorgaba un lugar que sería exclusivamente suyo, es decir, le proporcionaría espacio espiritual, algo que jamás tuvo en su anterior hogar, donde su madre siempre se encargó de vigilar todo lo que hacía usando a sus hermanas como espías para, así, controlar hasta el más mínimo detalle de su vida. Además, le pareció que la intención de Álvaro con ese asunto no era otro que, también, hallar un lugar y espacio espiritual que ocupar, y ella entendía perfectamente el sufrimiento de aquel que busca un lugar que sentir suyo y de nadie más.

Álvaro empleó muy eficientemente el convertirse en "el cerebro de la relación", puesto que se apoyaba en tal papel a la hora de tomar alguna decisión relativa a la casa, al trabajo o a su relación, arrebatándole poco a poco el poder a su mujer. Sin embargo, esta no era ni la principal ni la verdadera razón por la que Álvaro era capaz de dominar a su esposa. Helena, debido a sus problemas del pasado, tenía problemas con su familia, y jamás podía confiar en ella cuando tenía problemas. Jamás pudo cuando era pequeña y menos podía hacerlo ahora, que era una mujer casada con un hombre al que no aprobaban. Además, por algún motivo que ella desconocía, Álvaro se peleaba con todas sus amistades, motivo por el que tuvo que distanciarse de ellas. La razón de tal enemistad con los amigos de Helena era, en iguales partes, que Álvaro tenía un carácter muy rebuscado y quisquilloso, y que él tenía una intención semiconsciente de aislar a Helena, puesto que sola era más vulnerable.

Sin embargo, un acontecimiento muy esperado por Helena por fin aconteció: Helena estaba embarazada. Álvaro recibió con alegría la noticia, notablemente menor a la de su mujer, pero alegría al fin y al cabo. Sin embargo, esta alegría se convirtió en decepción y frustración silenciosa cuando esta empezó a sentirse indispuesta como consecuencia de su nueva condición. Estas indisposiciones se agravaron, encadenando a Helena a la cama en reposo absoluto, motivo por el cual los roles tuvieron que invertirse forzosamente en su relación. Normalmente era Helena quien cuidaba, como una madre, a Álvaro, puesto que notaba que esto era lo que él esperaba de ella y era más fácil cumplir con tal papel que tener que soportar las miradas y actitudes rabiosas e infantiles de su marido. Sin embargo, era ahora Álvaro quien debía cuidar a todas horas a Helena y al no nato por orden del médico, cosa a la que no estaba nada acostumbrado.

Esta situación, como se ha dicho, provocaba en él sensaciones muy desagradables, y su inmadurez achacó la culpa de tales sentimientos al bebé que ni tan solo conocía aún. Así que imaginad su reacción cuando este, o mejor dicho, esta, nació. Ni tan solo quiso cogerla entre sus brazos, acogiéndose a la excusa de que el parto de Helena había sido uno difícil y que, por tanto, estaba mucho más preocupado por ella que por el bebé que, claramente, se encontraba en un buen estado de salud.

Imaginad, además, la reacción de este hombre narcisista ante el hecho de que la jerarquía de su pequeño paraíso se viera alterada para siempre. Ahora debía compartir las atenciones de Helena con la pequeña Claudia quien, por si no fuera poco, pasó a ser su máxima prioridad. Y esto era algo que su narcisismo no podía tolerar. Helena, como buena y amorosa madre que era, con ese instinto que todas las grandes madres tienen, adivinó en los oscuros ojos de su marido una fuente inagotable de resentimiento y de odio tanto hacía la niña como a ella, y decidió que ya

había aguantado bastante. Ella no se había casado para esto, y ahora ya no estaba sola. Ese pequeño fuego interior que hasta ese instante se había mantenido agazapado esperando el momento adecuado se envalentonó de repente, creció, alcanzó magnitudes que Álvaro jamás hubiera esperado, y este comprendió que el control que él había creído tan consolidado sobre su mujer no había sido nada más que un espejismo que había tardado demasiado en desvanecerse. Y es que, en realidad, eso es lo que era su paraíso en el desierto: un espejismo.

Y Helena ya estaba cansada de espejismos y de oasis en el desierto. Quería alcanzar el océano y alejarse en una barca de ese desierto árido y oscuro que era su marido y que, en realidad, no era otra cosa que una nueva versión del control que su madre, padre y hermanas habían ejercido sobre ella durante su infancia. Junto a Claudia quería romper ese ciclo de eterno retorno que a menudo es la vida para poder empezar uno nuevo, que substituiría odio por luz.

Licóride

PRIMER PREMI
Adults
(a partir de 19 annys)
Poesia

Susanna Rulduà
De la teva mà

DE LA TEVA MÀ

Era un nin
quan em vas ensenyar a somiar.
Omplies les hores,
passaven volant.

La màgia estava darrere el cancell,
fitxes, capsos, andròmines
s'amuntegaven pel temps,
desprèn per l'estança olor de ranci i paper vell.

Amb peces gastades
m'ensenyaves els mots,
em costaven molt les paraules,
sempre em deies: tu pots.

Faules, contes i rondalles
explicades vora el foc.
Gegants, nans, fades i bruixes
omplien la meua vida poc a poc.

L'home dels Nassos,
el timbaler del Bruc,
el tren de la bruixa
el funicular de Montjuic.

Moniatos i castanyes
coiem vora el foc,
mentre tu em cantaves
"marrameu mort".

Per Santa Llúcia em portaves,
pels volts de Nadal,
miràvem aquelles obres d'art en miniatures,
respiràvem olor a pi i molsa, sota els tendals.

La dona que fila,
la Verge Maria i el petit Infantó,
el riu de plata i un ginebró,
mentre muntàvem el pessebre, m'ho narraves amb passió.

Bengales i cebetes
ens omplien de llum,
en la nit més curta, nit més radiant.
La nit de Sant Joan.

Les cuques aèries
cercàvem de nit,
llanternes alades
següiem amb delit.

Roselles, mores i flors dels ametllers,
l'olor de la pluja,
la flaire a mel.
Reblies els meus dies de saber.

Maduixes boscanes
ens cruspiem amb delit.
Petites, rogenques i dolces
el fruit més exquisit.

Després de la pluja,
l'arc de Sant Martí,
solca pel cel una estela,
queda un dia prístí.

De la flaire del romer,
el bronzit de l'abeller,
de l'aranya el teler,
de la vora el riu l'àlber.

Del riu vora l'aigua
capgrossos nedant,
és convertien per art de màgia
en granotes gegants.

De Puigcerdà, al Tagamanent,
del Pedraforca, al Salt d'Arnal,
el territori m'anaves ensenyant,
I jo el meu País estimant.

El camí junts recorrem
agafats de la mà,
ensenyant-me que tot és bell
I que tot s'ha de cuidar.

Amb tu les butxaques
eren plenes d'estels,
que amb forces il·luminaven
tots els meus anhels.

Cada revolt del camí,
cada passa que vam donar,
una empremta en mi
íntima, serena em va marcar.

Sobtadament amb lassitud
vas creuar el llindar,
en el més absolut dels silencis
em vas deixar, vas marxar.

Ara camino sense tu amb aplom.
Cada núvol, pedra, rierol o planta
tot et canta,
tot crida el teu nom.

Et dono gràcies per haver fet junts el camí
agafant-me de la teva mà.
Al meu avi,
el primer home que vaig estimar.

Marina Marjal

PRIMER PREMI
Adults
(a partir de 19 annys)
Narrativa

Raimond Aguiló
Moixons de joventut

Moixons de joventut

Durant un temps, m'entretenia a retallar els trossos censurats per mi sobre el tema. Els guardo a casa.

MONTSERRAT ROIG

Fa temps que no vaig al meu poble, cada cop hi vaig menys, tan a prop que el tinc i tan lluny que el sento, com si la distància fos el rellotge d'arena del buit del meu desert. Convé ser fidel als orígens i reconèixer el veïnat, i recordar l'empedrat dels carrers i la crueta de la humitat torbosa sobre les teulades, com si fóssim a la Irlanda de Yeats o a la de Riera. Convé saludar els parents i els amics si vols seguir endavant i cabdellar el temps enrederit que sovint ens acompanya i ens dóna el privilegi definitiu de ser com Tristany. I convé col·locar-nos cadascú al lloc que li pertoca potser, com les peces d'escacs al tauler revellit dels colors contraris o les samarretes als jugadors d'aquells futbolins del cafè – que ja ha tancat– a pesseta la partida, quan no fèiem trampes i provàvem, a ritme de pipada, de ser més homes del que calia ser, perquè així ho dictaven les normes d'una societat que es mudava els diumenges de festa després d'una eterna setmana d'espera per a anar a missa major i en sortir comprava un tortell –reprimit d'una fingida felicitat per endolcir– que havíem encomanat el dia abans.

Si em fas descobrir els bells temps que hem anat emparant per força i treure a la llum tots aquells que ja no hi són per mostrar-los en què ens hem convertit, fóra bo fer-ho amb prudència, amb la justa, perquè cap d'ells, en veure'ns, no s'ho repensés i preferís fer-se enrere. Aquest fet que ens tempera a mesura que el temps s'esbandeix, i preferim qualsevol instant passat o almenys així ho mostrem, fa per si sol que s'esvaeixi l'hora, tan desitjada i crescuda per a fer-nos

grans, que cercàvem quan érem joves i no en sabíem més, de les distàncies en tornar als capvespres, envoltats de sargantanes, junts cap a casa.

Declino tota responsabilitat si en veure'ns de nou les cares sense maquillatge no som els mateixos o els qui hauríem volgut ser, si més no aquells que un dia vàrem tenir la intenció de créixer escoltant una altra música, gambant per l'interior d'un tot i estafonant a deshora el somni americà que ens projectaven cada diumenge al cinema entre gaites i malsons i una petita espurna anomenada *amor* que ens feia descobrir el rubor del sexe tot menjant la poma roja ensucrada a la mitja part. Suposo que els anys entendreixen el jo equidistant de cadascú i el fan més dolç si cal; potser hem anat doblegant les manies o bé n'hem anat adquirint de noves, bescanviades al mercat dels antiquaris i brocanters, on Tennessee Williams despulla la foscúria femenina de teranyines literàries que sovint encara enyores. Revelador és aquest estat anímic amb què fem les coses, aquest imant que ens capça el caràcter, aquest vers amb el qual ens volem declarar lliures i no ens adonem que seguim enrajolats mentre evoquem l'ardor de vida que hem perdut. Al capdavant no hi haurà cap orgull suspicax per a la glòria ni per a voler vèncer el temps, tan sols la tossuderia que distreu tota la fondària i no arribarà enlloc. És decebedor tant d'esforç acumulat per a no aconseguir ni de bon tros el cim establert en el gratacel del món, el lloc on voldríem arrepapar-nos al costat dels déus i d'algun mortal que sense apercebre encara estimem i amb el qui cada dia compartim la sal. Zeus, el cínic, indefinidament juga amb les nostres angoixes i desitjos i cada tarda ens para la taula per a un ressopó al qual un dia estarem tots convidats; això sí, no sabem pas en qualitat de què. Algú ens haurà de dir quin present és el més adequat per a una gentilesa tan pressentida i tramada. S'esbalçarà el tou d'hiverns venidors i si podem ens en rescabalarem davall els porxos on abans els homes feien petar la xerrada –parlant de tot el que era permès i deixant per a

la clandestinitat de la nit espessida els temes importants, que a més d'un avui encara esquitxen— mentre els bancals s'amaraven i l'avi Ceres preparava les llavors per a sembrar-les com a prova inequívoca que la vida, tot i que la furguem, no bofega.

Som tants els qui esperem ara en fila el mannà, que fins i tot ens fem nosa. Dejuns com estem amb prou feines gosem obrir la boca com fèiem fins fa poc. Qui és capaç de captar l'atenció del cavall quan va sense fre anhelant l'aigua del desert? M'ompliràs les mans d'aquesta aigua quan vegis de prop la meva esclerosi? Digueu-me àngels protectors i guardians del meu temps i les paraules ben avingudes: tindrem un nou demà per a seguir cantant tanta misèria o bé els malvats de torn s'hauran venut els calendaris i els dies seran adaptats a conveniència dels mercats? Què pot fer aquell animal inquiet que només escriu poesia?: comptar versos?, deslligar decasil·labs?, compondre estrofes?, parlar dels déus més arrogants com si fossin firataires?, capbussar-se en un toll d'aigües mortes i rentar-se la cara a la bassa del terme i, eixut, menjar-se un albercoc?, o revenir, com revénen les aigües dels rierols cristal·lins després de cada pluja, netejar sense mandra els pòsits de les cloaques i endur-se rambla avall les deixalles d'un món sense mida ni control? Fóra bo voletejar com els àngels en vol ras i veure la nuesa lacònica d'una flor a punt d'esclatar, l'esglai d'aquell cuc que torna a mitja tarda amb les sabates polsoses de festejar un cos que ha quedat ert la matinada abans i la buidor dels sentiments deixats amuntonats a la vora dels contenidors per a constatar que són deixalles. Hi ha un vent agressiu que em faria trontollar les ales i perdre la distància i el nord i no saber desorientat cap a on anar. Com ho faria per tal d'aterrar precipitadament sense prendre mal? i com m'agradaria anar com Coelho darrere les valquíries i percaçar al desert els meus moixons de joventut.

ACCÈSSIT
Adults
(a partir de 19 annys)
Narrativa

Andreu Alanyà
La varsoviana

LA VARSOVIANA

Amb pas lent però decidit travesso les ombres allargades dels xiprers, grinyolant-me dins al cap encara el forrellat de la porta de ferro rovellada que he hagut d'empènyer per entrar.

Ajupit trec la pols del teu retrat amb una llàgrima als ulls que no vol caure damunt el granit negre i fred. Em beso els dits i acarono tendrament la teua imatge semblant-me que somrius content i agraït.

Quina pau es respira aquí, solitud silent només trencada per l'alè del vent de Llevant que mou lleugerament les altes puntes dels xiprers, gegants que guarden imponents l'immens recinte.

T'he portat una rosella embolcallada per un brot tendre d'olivera, sé com t'agradava aquest verd ple de vida i que proclama sempre pau i esperança. I el vermell viu sagnant de la rosella, tan fràgil i efímera, tan bellament senzilla. Protegida ara per la eterna mare i amiga, la centenària olivera que pels bancals encara t'enyoren i romanen tristes per la teua absència. Saps bé com cuido la nostra terra, la teua, que la mimo i l'estimo com tu amb persistència vas ensenyar-me.

Avui que el dia es llarg i alena un suau vent de mar, vinc amb el desig d'abraçar vells records. No podem tornar en darrera però, el record ens uneix fortament com abans, altra vegada.

També vull explicar-te coses novelles, fets de nous aires que volen alenar lliures com el Garbí d'avui.

Tu com bon amic i confident, com abans, i ara per sempre, se que amb ric silenci m'escoltaràs, i em comprendràs, i així refermarem els vells i forts lligams que sagradament ens uneixen i que mai res podrà trencar.

Tinc un gran espai on convergeixen preguntes que em venen de tots els àmbits, per moltes no tinc resposta, tu prou que sempre em brindaves bon consell amb la teua ignorància sabia.

Tinc tants densos records que me s'amunteguen desordenats amb un excés de melangia, a ulls clucs i en silenci, translúcids, a vegades els sento íntima i tendrament vius.

Ara vinc a veure't amb la grisor als ulls, amb la mirada perduda en la memòria, ple de nostàlgia, amb l'enyorança per tants moments compartits.

Avui vinc a veure't amb la tristor feixuga del dol dels vençuts, però també a la vegada amb una llumeta plena d'il·lusió i anhels al cor, una llumeta que sempre encesa mai s'apaga a pesar de l'adversitat i la dissort que tu prou coneixies.

Saps com estimàvem aquelles primaveres netes que pretenien engendrar desigs, anhels i esperances. I aquell restar persistent contra tots els designis amb la teua paraula sempre encoratjadora quan res no ens era propici

Tu em pintaves amb el color de la misèria el somni trencat de la vostra joventut. Tu i els que com tu vareu tastar el regust amargant de la derrota i vareu patir la impotència del no poder vèncer. Amb tota la força de la raó no poder guanyar, dempeus alçant el gest per no callar la paraula i poder clamar el verb que a la fi aixafat us va du al més cruel fracàs.

Il·lusions tacades de sang de molts germans, inquietuds perdudes a la lluita, tant dolor i patiment dels oprimits, gana i mort, tots els desitjos arrabassats i aquella fe dipositada en la victòria per una idea lliure que mai va poder ser.

Després aquella brutal repressió, el dur i penós exili, molta gent que ho va perdre tot, la casa, les terres, essers estimats, fills, pares, germans, tot fins la vida. I vatreu vareu perdre la vostra joventut, la vostra llibertat, i tot allò pel que vareu lluitar.

- Si, si, ja se que ells no van guanyar, que vareu ser vatreu qui ho vareu perdre tot.

I després, camps de concentració amb tortures, la mes dura i cruenta repressió, marcats per sempre més per pertànyer al bàndol dels vençuts, sofrint el dol en silenci. Presó i reixa a la boca i a la paraula, servint amb resignació a tot allò contra el que aferrissadament vareu lluitar. Suportant tota aquella pudor amb fàstic que expedia el victoriós poder.

-“ No ells no van guanyar, vam ser natreu qui varem perdre.”

I després tot perdut, molta misèria, i al tornar a casa trobar les quatre parets buides i la porta oberta. Fa tant mal la memòria que te rosega a l'ànima.

T'he tingut molt al pensament tots aquests mesos, la teua presència impalpable se'm manifesta fresca i simple al pensament, íntimament plena de nostàlgia, revivint clarament instants d'un passat compartit.

Aquest record em fa estimar més el futur i omple el desig d'esperança amb un gest de resistència.

Ara tu ja no hi ets, i sota aquest cel que sempre es blau, amb il·lusió hem volgut tornar a tastar el sabor agre dels de la llibertat amb una revolta on hi cabem totes i tots, anomenada dels somriures. Sempre pacíficament hem espolsat vells anhels al vent onejant milions d'estels.

Ara hem volgut olorar la frescor d'un nou país, construït de baix a dalt, tal com cal. Amb aquesta flaire nova d'antigues inquietuds.

Mobilitzacions massives pacífiques per la dignitat omplen els carrers que seran sempre nostres amb un immens somriure, un sol poble. Cal carregar-nos de raons per poder vèncer, per assolir el triomf que tot poble mereix. Escollir el nostre futur no es cap pecat ni molt menys cap crim.

T'hagués agradat sentir a la gent clamar la paraula...

Enlairant estels, ni un pas enrere enarborant bandera negra. persistint de manera pacífica no tenim por.

Tot això ha despertat al monstre que semblava fins a les hores endormiscat i ensenyant-nos les dents, que més que dents son ullals, i urpes de fera, virulentament va desplegar tot el femer repressiu del clavegueram d'un estat corruptament inquisitorial.

De res han valgut la temprança i els somriures contra els seus cops. Ells han perdut al utilitzar la violència contra el poble pacífic, natres de moment encara no hem guanyat res. Escorcolls impunes, detencions injustes, institucions intervingudes estan a l'ordre del dia. Empresonen dirigents i d'altres s'exilien. Prohibeixen fins i tot el color de la flor de la ginesta. La nostra gent es vesteix amb el color prohibit per demanar llibertat. Un poder repressor i corrupte amenaçant la nostra llengua i l'ensenyament a les nostres escoles, pilar de la nostra cultura i la millor llavor que ens donarà el fruit més preuat per un futur més digne i més lliure.

“ Negres tempestes agiten els aires

núvols sinistres ens ceguen l'esguard “

Te'n recordes ? Ara no puc traurem del cap aquests versos.

Si tanquem la porta l'hostilitat i la tristor ens ompliran la boca i el fantasma de la por perseguirà els nostres anhels.

Tu de ben segur em diries que no tenim res a fer, que estem condemnats a repetir la derrota, com fills de vençuts que som. Potser tindràs raó, jo també tinc els meus dubtes, molta incertesa en aquestes hores fosques plenes de confusió. El domini de la foscor es tan poderós que ho abassega tot i crea el malson de l'ombra. Hem constatat que la nostra fortalesa també esta amerada de les més grans febleses. L'urpa de la intolerància sembla omnipotent.

No vull tornar a perdre, els fills dels vençuts tornem a la lluita per la dignitat i ara més que mai de forma pacífica per un futur net pels nostres fills, per una nova primavera sempre amb un somriure.

No tenim por...” Diuen que el seu poder radica en la nostra por, si natres no tenim por, ells no tenen poder “.

Només tinc por del silenci del meu poble, no de la repressió del poder corrupte.

No renunciarem ni un bri, no volem les engrunes volem el pa sencer, no hi renunciarem.

Sense temença i amb tenacitat, insubmissió sense por contra el servilisme. Mai ens rendirem.

No defallirem amb persistència resistirem sempre amb un somriure als llavis, natres tossuts perseverant amb coherència com sempre.

Ara me'n tinc que anar, vull tornar un altre dia ple de més primavera, no resignat, no vençut, amerat d'aquesta tossuderia sana de resistir.

“ L'única riquesa es la llibertat “ recordes ?, “ i cal defensar-la amb coratge i fe. Dempeus tot el poble !! pel triomf del nostre anhel.

Ajupit, amb una llàgrima als ulls que ara cau damunt el negre i fred granit, em beso els dits i acarono tendrament la teua imatge, em sembla que somrius content i agraït.

Amb pas lent però decidit travesso les ombres dels xiprers que ara son més allargades, obro la porta de ferro rovellada que torna a guinyolar anunciant el comiat, surto, tanco i passo el forrellat tot això acompanyat pel guinyol desagradable, soroll de deixadesa.

Enfilo el camí cap al poble taral·lejant La Varsoviana.

Animetes Pomar 2018